

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ב - חלק ט'

קונטרס 339

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אֲתַרְחִימוּ לְעֵילָא, בְּגִין כְּדֵי מִתְעַרְוּ אֱלִין דְּאֵינוּן מְאָרֵי
דְּבָבוּ, (ס"א לָהּוּ) (דְּבָלְהוּ) וְעַם כָּל דָּא בְּתַרֵי גְוֹנֵי בְּרַחְמֵי
וְדֵינָא, וְעַל דָּא אֶקְרוּן עִיר וְקַדִּישׁ דֵּינָא וְרַחְמֵי.

וּבְאֵלִין שְׁפוּן, אֲתַחֲזִי פּוּמָא כַּד אֲתַפְתַּח. רוּחָא
דְּנַפִּיק מִן פּוּמָא, בִּיָּה מִתְלַבְּשִׁין כְּמָה אֶלְפָּה
וְרַבְּבוּ. וְכַד אֲתַפְּשֵׁט, מִתְלַבְּשִׁין בִּיָּה נְבִיאָן מְהֵימְנֵי.
וּבְלָהוּ פָּה יִי אֶקְרוּן. כַּד מְלִין נְפִיק מִן פּוּמָא,
וּמִתְרַחֲשִׁין בְּשְׁפוּן, מִתְנַהֲרִין לְבָלְהוּ תְּמֵינֵי סָרֵי אֶלְפִין
עַלְמִין, עַד דְּמִתְקַטְרִין בְּלָהוּ כַּחְדָּא, בְּתַמְנִיסָר אֲוֹרַחִין
וְשְׁבִילִין, דְּאֲשַׁתְּמוּדְעֵן.

וּכְלָא מְחַפְּאֵן לְפּוּמָא דָּא, (בְּדָא) בְּלִישָׁן מְמַלְל רַבְּרָבָן
בְּקִיטְרָא דְּטִיְהָרָא בְּעוּטְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שִׁיר
הַשִּׁירִים ה) חֲבוּ מִמֵּתֵקִים, מִמֵּתֵקִים וְדָאֵי. מָאֵי חֲבוּ. כְּמָה

ספר מאורות הזהר

לְאִישׁ פְּשוּט וְתַמִּים, פְּעַם אַחַת בְּהִיּוֹתוֹ בְּלִ"ג בְּעֶמֶר בְּמִירוּן, וְהָיָה שְׁמָה הָאֲרִ"י עִם
הַחֲבָרְיָא וְרָקַד עִמָּהֶם זְמַן רַב לְכַבוֹד הַהִלּוּלָא.

ב. זְקַן אַחַד שְׁהָיָה שֵׁם לְבוּשׁ בְּגָדִים לְכַנִּים בְּעַל צוּרָה וּבְעַל קוּמָה מְשַׁכְּמוּ
וּלְמַעְלָה, וְהִזְקֵן הִזָּה רָקַד לְעַצְמוֹ שֵׁם בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה עִם חֲבֵרַת לְוִיַּת אֲנָשֵׁי בְּרִיתוֹ
שְׁלָא הַכִּירוּם.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דַּאתְ אָמַר, (איוב לד) וְחִידַּי יִטְעֵם לְאֵכוֹל. וְכֹלּוּ מִחֲמַדִּים,
אֵשׁ וּמִיָּם. אִשָּׁא וּמִיָּא מִתְתַקְנָן, (ס"א מִתְדַבְּקִין וַיָּאן) וַיָּאֵן
בְּצִיּוּרֵי, דְהָא גְוֹנֵי מִתְחַבְּרָן כַּחְדָּא.

חֲכוּ, בְּאַתְוֹן רְשִׁימוֹן, דְּמִתְגַּלְפֵּן בְּעֵטְרוֹי גְלִידִין אַחַה"ע
בְּגֵרוֹן. א', דְּטְרִיד מְלָכִין, (דניאל ב) וּמְהַעֲדָה מְלָכִין,
וּמְהַקָּם מְלָכִין. ח', דְּטְרִיד וְנַחֲתִית, וְסָלִיק וְעֵטִיר, כְּבִישׁ
בְּאִשָּׁא גְלִיד בְּרוּחָא. ה' יְנִיקָה דְאִמָּא, סְטִיר לְנוֹקְבָא,
אַתְפִּשֵׁט לְנוֹקְבָא רַבָּא, בְּתִיאֻבְתָּא דְקַרְתָּא קְדִישָׁא,
דְּמִתְקַטְרֵי אַתְרִין דָּא בְּדָא. כְּמָה דַּאתְ אָמַר, (שיר השירים

ספר מאורות הזהר

ג. בתוך הרקודין והמחולות קפץ האר"י ואחזו ביד אותו הזקן הנזכר ורקדו שניהם יחדו זמן רב, אחר כך אחזו האר"י ביד החרדים ורקד עמו גם כן הרבה, בשמחה ובטוב לבב. ואחר שיצאו משם, הרהיבו עז בנפשם תלמידי האר"י הקדוש לאמר: אל נא יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הקם ובנוגע כבוד התורה פנגלה ובנסתר, כי מה שרקד עם הזקן, אין אנו מכירים אותו, ובדאי אדם גדול הוא. אבל מה שרקד עם השמש הרב רבי אלעזר אזכרי (החרדים) הגם שהוא ירא שמים. אבל אין זה כבוד רבינו, רבן של כל ישראל. האר"י שמע דבריהם ושחק. אחר כך השיב להם אם התנא האלקי רשב"י רקד עמו ביחוד שאני הצעיר לא יהיה לי לכבוד לרקד עמו? התלמידים הבינו שהזקן הנזכר הוא רשב"י בכבודו ובעצמו. ומאז נודע

וּמִנֵּי לָנוּ שְׁשֵׁמִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? שְׁכָתוּב (מלכים-א ח) וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשְּׁמַיִם. הֲאִם שְׁלֵמָה מִתְּפַלֵּל אֶל הַשְּׁמַיִם שִׁשְׁמָעוּ תִּפְלְתוּ? אֵלָּא שְׁנִקְרָא שְׁמָם עַל שְׁמוֹ, שְׁכָתוּב (מלכים-א ח) הַשְּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשְּׁמַיִם לֹא יִכְלְפוּךָ. הָרִי שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהָרִי אֵשׁ. וְאַמְרַתְּ קְדָם? אֵלָּא אָמַר, כַּחַם קְדָם שֶׁל אוֹתָן הַצְּרוּרֹת שֶׁל הַמְּקוֹם הַהוּא. וּמָהוּ כַּחַם? כְּמוֹ שְׁנִאָמַר (שמואל-א ב) אֵינְךָ קְדוֹשׁ כִּי כִי אֵינְךָ בְּלִתְּךָ וְאֵינְךָ צוּר בְּאַלְהֵינוּ. יֵשֵׁב רַבִּי בְּרַכְיָה וְדָרַשׁ, מָהוּ הַלּוּבֵב שֶׁאֵנוּ אוֹמְרִים? אֵלָּא לֹא מְסַר הַלֵּב. וְהִיאָף? אָמַר לוֹ, שְׁלֹשָׁה שָׂרִים הֵם, תַּלְמִי וְגִלְגָּל וּל"ב, וְלִכְלֵ אָחַד וְאָחַד שְׁנַיִם עֶשֶׂר. חֲזָרוּ הַשְּׁלֹשָׁה מִנֵּי לָנוּ, וּבָהֶם נִתְקַיְּם הָעוֹלָם, שְׁכָתוּב (משלי-כ) וְצַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם. שְׁנֵינּוּ, עֲמוּד אָחַד מִן הָאָרֶץ עַד לְרִקְיעַ וְצַדִּיק שְׁמוֹ, עַל שֵׁם הַצַּדִּיקִים, וְנִתְגַּבֵּר. וְאֵם לֹא - מִתְחַלֵּשׁ, וְהוּא סוּבֵל כָּל הַיּוֹד עוֹלָם. וְאֵם חֲלָשׁ, לֹא יוֹכֵל לְהִתְקַיֵּם הָעוֹלָם. הַלְּכָף אֶפְלוּ אֵינְךָ בְּעוֹלָם אֵלָּא צַדִּיק אָחַד, מְעַמִּיד אֵת הָעוֹלָם. לְפִיכָף קָחוּ תְרוּמָתִי מִמֶּנּוּ תְחַלֶּה, וְאַתְּרִיו זֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאַתֶּם, מֵאַתֶּם הַנְּשָׂאָר. וּמָהוּ זֶהב וְכֶסֶף וְנִחֲשֶׁת?

דְּבַר אַחַר וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה וְיִקְחוּ לִי לְקֹדֶשׁ תְּרוּמָה, שֶׁהִיא יו"ד וְהִיא עֲשִׂירִי. וּמִנֵּי לָנוּ דְעֲשִׂירֵי קֹדֶשׁ, דְּכֶתִיב (ויקרא כ"ז) הָעֲשִׂירֵי יְהִיָּה קֹדֶשׁ, לְקֹדֶשׁ. וּמָהוּ יְהִיָּה קֹדֶשׁ, וּמָהוּ קֹדֶשׁ? שְׁכָתוּב (יחזקאל מד) וְרֵאשִׁית כָּל בְּכוּרֵי כָל וְכָל תְּרוּמַת כָּל מִכְּל תְּרוּמוֹתֵיכֶם, דְּכֶתִיב (תהלים קי"א) רֵאשִׁית חֲכֵמָה יֵרֵאת יי, אֵינְךָ חֲכֵמָה אֵלָּא יֵרֵאת הַשֵּׁם. (ע"ר כאן מִהַחֲשֵׁמוֹת).

וּמִנֵּי לָנוּ דְשְׁמִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דְכֶתִיב (מלכים א' ח) וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשְּׁמַיִם. אָטוּ שְׁלֵמָה מִתְּפַלֵּל אֶל הַשְּׁמַיִם שִׁשְׁמָעוּ תִּפְלְתוּ? אֵלָּא שְׁנִקְרָא שְׁמָם עַל שְׁמוֹ, דְּכֶתִיב (מלכים א' ח) הַשְּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשְּׁמַיִם לֹא יִכְלְפוּךָ. הָרִי שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהָרִי אֵשׁ. וְאַמְרַתְּ קְדָם. אֵלָּא, אֵימָא כַּחַם קְדָם שֶׁל אוֹתָן הַצְּרוּרֹת שֶׁל הַמְּקוֹם הַהוּא. וּמָהוּ יְנִיחוּ כַּחַם כְּמָה דְאַתָּה אָמַר (שמואל א' ב) אֵינְךָ קְדוֹשׁ כִּי אֵינְךָ בְּלִתְּךָ וְאֵינְךָ צוּר בְּאַלְהֵינוּ.

יֵשֵׁב רַבִּי בְּרַכְיָה וְדָרַשׁ, מָהוּ לּוּבֵב דְאַמְרִינוּ, אֵלָּא לֹא מְסַר הַלֵּב וְהִיאָף, אָמַר לִיהַּ שְׁלֹשָׁה שָׂרִים הֵם, תַּלְמִי וְגִלְגָּל וּל"ב, וְלִכְלֵ אָחַד וְאָחַד שְׁנַיִם עֶשֶׂר. חֲזָרוּ הַשְּׁלֹשָׁה מִנֵּי לָנוּ, וּבָהֶם נִתְקַיְּם הָעוֹלָם, דְּכֶתִיב (משלי כ"ה) וְצַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם, תְּנָא עֲמוּד אָחַד מִן הָאָרֶץ עַד לְרִקְיעַ וְצַדִּיק שְׁמוֹ, עַל שֵׁם הַצַּדִּיקִים, וְנִתְגַּבֵּר. וְאֵם לֹא מִתְחַלֵּשׁ, וְהוּא סוּבֵל כָּל הַיּוֹד עוֹלָם, דְּכֶתִיב וְצַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם. וְאֵם חֲלָשׁ, לֹא יוֹכֵל לְהִתְקַיֵּם הָעוֹלָם. הַלְּכָף אֶפְלוּ אֵינְךָ בְּעוֹלָם אֵלָּא צַדִּיק אָחַד, מְעַמִּיד אֵת הָעוֹלָם. לְפִיכָף קָחוּ תְרוּמָתִי מִמֶּנּוּ תְחַלֶּה, וְאַתְּרִיו זֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאַתֶּם, מֵאַתֶּם הַנְּשָׂאָר. וּמָהוּ זֶהב וְכֶסֶף וְנִחֲשֶׁת.

דְּבַר אַחַר וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה וְיִקְחוּ לִי לְקֹדֶשׁ תְּרוּמָה, שֶׁהִיא יו"ד וְהִיא עֲשִׂירִי. וּמִנֵּי לָנוּ דְעֲשִׂירֵי קֹדֶשׁ, דְּכֶתִיב (ויקרא כ"ז) הָעֲשִׂירֵי יְהִיָּה קֹדֶשׁ, לְקֹדֶשׁ. וּמָהוּ יְהִיָּה קֹדֶשׁ, וּמָהוּ קֹדֶשׁ? שְׁכָתוּב (יחזקאל מד) וְרֵאשִׁית כָּל בְּכוּרֵי כָל וְכָל תְּרוּמַת כָּל מִכְּל תְּרוּמוֹתֵיכֶם, דְּכֶתִיב (תהלים קי"א) רֵאשִׁית חֲכֵמָה יֵרֵאת יי, אֵינְךָ חֲכֵמָה אֵלָּא יֵרֵאת הַשֵּׁם. (ע"ר כאן מִהַחֲשֵׁמוֹת).

זֹאת הַתְּרוּמָה - הָרִי נֶאֱמַר,

זֹאת הַתְּרוּמָה, (שמות כה) הֵא אֶתְמַר, דְּכַד קֹדֶשׁא

שכשהתגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני, לשנתנה תורה לישראל בעשר אַמירות, כל אַמירה ואַמירה עשתה קול, ואותו קול נחלק לשבעים קולות, וכלם היו מאירים ונוצצים לעיני כל ישראל, והיו רואים עין בעין את זיו כבודו. זהו שכתוב (שמות ט) וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת. רואים וְדָאֵי.

ואותו קול היה מתרה בכל אַחד ואַחד מישראל ואומר להם: תקבל אותי עליך בכף וכף מצוות שבתורה? ואמרו כן. חזר לו על ראשו והתגלגל עליו, והנה מתרה בו ואומר לו: תקבל אותי עליך בכף ענשים שבתורה? והנה אומר כן. אחר כך חזר אותו הקול ונשק אותו בפיו. זהו שכתוב (שיר א) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ.

ואז כל מה שהיו רואים ישראל באותו זמן, היו רואים בתוך אור אַחד שִׁקְבַּל כָּל אוֹתָם האורות האחרים, והיו משתוקקים לראות. אמר להם הקדוש ברוך הוא: אותו האור שאיתם בהר סיני שִׁקְבַּל כָּל אוֹתָם גוֹנֵי האורות והשוקתם עליו, תקבלו אותה ותקחו אותה אליכם, ואותם גוֹנֵים שהיא מקבלת, אלה הם זֶהב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת וְגו'.

דָּבָר אַחֵר יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ - מה ראה שלמה המלך שהכניס דברי אהבה בין העולם העליון לעולם התחתון, וראשית התשפחת של האהבה שהכניס ביניהם הוא יִשְׁקֵנִי? אֵלָּא הָרִי פְּרִשְׁוֹהַ וְכַף הוּא, שְׁאִין אַהֲבָה שֶׁל דְּבָקוֹת רוּחַ בְּרוּחַ פֶּרַט לְנִשְׁיָקָה, וְנִשְׁיָקָה הִיא בְּפֶה, שֶׁהִיא מְבוּעַ שֶׁל הַרוּחַ וְהַמוֹצֵא שֶׁלוֹ. וְכִשְׁנוֹשְׁקִים זֶה לְזֶה, נִדְּבָקוֹת

בְּרִיף הוּא אַתְּגְלִי עַל טוֹרָא דְּסִינֵי, כִּד אַתְּיֵיבַת אוֹרֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל בְּעֶשֶׂר אַמִּירָן. כָּל אַמִּירָה וְאַמִּירָה עֶבֶד קֵלָא, וְהָהוּא קֵלָא אַתְּפָרַשׁ לְשִׁבְעֵין קֵלִין, וְהוּוּ כְּלָהוּ נְהִירִין וְנִצְצִין לְעֵינֵיהוּ דְּיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ, וְהוּוּ חֲמָאן עֵינֵין בְּעֵינֵין זִיו יְקָרָא דִּילֵיהּ, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (שמות ט) וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת. רואים וְדָאֵי.

וְהָהוּא קֵלָא הָהוּא אַתְרֵי בֵיהּ בְּכָל חַד וְחַד מִיִּשְׂרָאֵל, וְאָמַר לוֹן, תְּקַבְּלֵנִי עֲלֶיךָ, בְּכַף וְכַף פְּקוּדִין דְּבְּאוֹרֵייתָא, וְאָמְרוּ הִין. אַהֲדָר לֵיהּ עַל רִישֵׁיהּ, וּמִתְגַּלְגַּלָּא עֲלֵיהּ, וְהָהוּא אַתְרֵי בֵיהּ, וְאָמַר לֵיהּ, תְּקַבְּלֵנִי עֲלֶיךָ בְּכַף עוֹנְשֵׁין דְּבְּאוֹרֵייתָא, וְהָהוּא אָמַר הִין. לְבַתָּר אַהֲדָר הָהוּא קֵלָא, וְנִשְׁיָק לֵיהּ בְּפוּמֵיהּ, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (שיר השירים א) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ.

וְבָרִין כָּל מָה דְּהוּוּ חֲמָאן יִשְׂרָאֵל בְּהָהוּא זְמָנָא, הוּוּ חֲמָאן גּוֹ חַד נְהוֹרָא, דְּקַבִּיל כָּל אֵינוֹן נְהוֹרִין אַתְרֵנִין, וְהוּוּ תְּאָבִין לְמַחְמֵי. אָמַר לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, הָהוּא נְהוֹרָא דְּחִמִּיתוּ בְּטוֹרָא דְּסִינֵי, דְּקַבִּיל כָּל אֵינוֹן גּוֹנֵי נְהוֹרִין, וְתִיאובְּתָא דְּלִכּוֹן עֲלֵיהּ, תְּקַבְּלוֹן לָהּ וְתִסְבוּן לָהּ לְגַבְיֵיכוֹ, וְאֵינוֹן גּוֹנֵין דְּאִיְהִי מְקַבְּלָא, אֵלִין אֵינוֹן זֶהב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת וְגו'.

דָּבָר אַחֵר יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ, מְאִי קָא חֲמָא שְׁלֵמָה מְלָפָא, דְּאִיְהוּ אָעִיל מְלִי דְּרַחִימוּ בֵין עֲלֵמָא עֲלָאָה לְעֵלְמָא תַתָּאָה, וְשִׁירוֹתָא דְּתוֹשְׁבַתָּא דְּרַחִימוּ דְּאָעִיל בִּינֵיהוּ, יִשְׁקֵנִי אִיהוּ. אֵלָּא הָא אוּקְמוּהַ וְהָכִי אִיְהוּ, דְּלִית רַחִימוּ דְּדְּבִיקוֹת דְּרוּחָא (ד' קמ"ו ע"ב) בְּרוּחָא, בְּרִנְשִׁיקָה. וְנִשְׁיָקָה בְּפוּמָא, דְּאִיְהִי מְבוּעָא דְּרוּחָא, וּמִפְקֵנוּ דִּילֵיהּ. וְכִד נִשְׁקִין דָּא

הרוחות אלה באלה ונהיים אהד,
ואז זוהי אהבה אחת.

בספרו של רב המנונא סבא הראשון היה אומר על הפסוק הזה, נשיקה של אהבה מתפשטת לארבע רוחות, וארבע רוחות נדבקות באחד, והן בתוך סוד האמונה, ועולות בארבע אותיות. ואותן האותיות של השם הקדוש תלויים בהם, ועליונים ומתחונים תלויים בהם, ותשפחת שיר השירים תלויה בהם. ומה הוא? אהב"ה. והן מרכבה עלינה. והם חברות ודבקות ושלמות הכל.

אלו האותיות הן ארבע רוחות, והן רוחות של אהבה ושמחה של כל איברי הגוף בלי עצב כלל. ארבע רוחות הן בנשיקה, כל אחת ואחת כלולה בחברתה. וכשהרוח הזו כלולה באחרת, ואותה אחרת כלולה בזה, נעשות שתי רוחות כאחת, ואז מתחברות בדבקות אחת, והן ארבע בשלמות, ונובעות זו מזו ונכללות זו בזו.

וכשמתפשטות (וכשנפרדות), נעשה מאותן ארבע רוחות פרי אחד, והוא רוח אחת הכלולה מארבע רוחות, וזה עולה ויבוקע רקיעים, עד שעולה ויושב אצל היכל אחד שנקרא היכל האהבה, והוא היכל שכל אהבה תלויה בו. ואותה רוח כן נקראת - אהבה, וכשרוח זו עולה, מתעוררת לאותו היכל להתחבר למעלה.

ארבע אותיות הן אצל ארבע רוחות, והן אהבה, והפרי שלהן אהבה. כשמתחברות זו בזו, מיד מתעורר זה בצד זה וזה בצד זה. א' מיד יוצא ה' ומתחבר בא', נדבק בדבקות באהבה. ונעשות (מתעוררות) שתי אותיות אחרות, ב'

לדא, מתדבקן רוחין אלין באלין, והווי חד, וכדין איהו רחימו חד.

בספרא דרב המנונא סבא קדמאה, הוה אמר על האי קרא, נשיקה דרחימו אתפשט לארבע רוחין, וארבע רוחין מתדבקן פחדא, ואינון גו רזא דמהימנותא וסלקין בארבע אתוון, ואינון דשמא קדישא תלי בהו, ועלאין ותפאין תליין בהו. ותושפחתא דשיר השירים תלי בהו. ומאן איהו. אהב"ה. ואינון רתיכא עלאה. ואינון חברותא ודבקותא ושליו דכלא.

אלין אתוון. ארבע רוחין אינון. ואינון רוחין דרחימו וחדוה דכל שייפי גופא בלא עציבו כלל. ארבע רוחין אינון בנשיקה, כל חד וחד פליל בחבריה. וכד האי רוחא כליל באחרא, וההוא אחרא כליל בהאי. אתעבידו תרין רוחין פחדא. וכדין מתחברן בדביקו חד, אינון ארבע בשליומו, ונבעין דא בדא, ואתכלילו דא בדא.

וכד מתפשטון, (כ"א מתפרש) אתעביד מאינון ארבע רוחין חד איבא, ואיהו רוחא חדא דכליל מארבע רוחין. ודא סליק ובקע רקיעין, עד דסליק ויתיב לגבי חד היכלא. דאתקרי היכלא דאהבה, ואיהו היכלא דכל רחימו תליא ביה. וההיא רוחא הכי אקרי אהבה, וכד האי רוחא סליק אתער ליההוא היכלא, לאתחברא לעילא.

ארבע אתוון אינון, לגבי ארבע רוחין. ואינון אהבה. ואיבא דלהון אהבה. פד מתחברן דא בדא, מיד אתער דא בסטר דא ודא בסטר דא. א' מיד נפיק ה', ואתחבר בא', מתדבק בדביקו ברחימו. ואתעבידו (כ"א

ואתער) תרין אתוון אחרנין, ב' ה', ואתכלילו רוחין ברוחין בדביקו

ה', ונקבלות רוחות ברחות ברחות ברחות של אהבה, ופורחות מן האותיות הללו באותה רוח שעולה, ומתעטרות בו כראוי. בין שהולכת ועולה אותה אהבה שלמה, כללה בכל אותן ארבע רוחות, פוגשת בממנה אחד עליון גדול שממנה על אלה ותשע מאות ותשעים וקיעים, והוא ממנה על השפע של שלשה עשר נהרות אפרסמון וך ששופע מסוד של הטל העליון, ואותו השפע נקרא מים רבים. בין שפוגש לאותו גדול הממנות עומד אצלו, ולא יכול לעכב אותו, ועובר בהם עד שנקנס להיכל האהבה.

ועל זה אמר שלמה בסיום שבחו, מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. מים רבים - אלו מים עליון ששופעים תוך (מתוך) הטל העליון. ונהרות לא ישטפוה - אלה הם נהרות אפרסמון וך, שהם שלשה עשר. אותו ממנה הוא מלאך שליח מלפני ה', וזהו גדול הממנות שקושר כתרם לרבוננו, סוד של אכתריא"ל, מעטר העטרות לרבוננו בשם מגלף מחקק, יהוה יה צבאות. בין שנקנס להיכל (שהולך ועולה אותה) האהבה, מתעוררת אהבה של נשיות עליונות, שכתוב (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, להיות נשיות של אהבה עליונה כראוי. ואותן נשיות ראשית ההתעוררות של כל אהבה, והתדבקות וקשר שלמעלה. ומשום כך ראשית התשבחת של שירה זו הוא ישקני.

מי ישקני? אותו הנסתר תוך הסתר העליון. ואם תאמר שנסתתר כל הנסתרים בו תליות הנשיות

דרחימו, ופרחין אלין אתנו מנייהו, בההוא רוחא דסליק, ומתעטרין ביה כדקא יאות. בין דאזיל וסליק ההוא אהבה שלימא, פלילא בכל אינון ארבע רוחין, פגע בחד ממנא עלאה רברבא, די ממנא על אלה ותשע מאה ותשעים וקיעין, ואיהו ממנא על נגידו דתליסר נהרי אפרסמוןא דכנא, דנגדא מרזא דטלא דלעילא. וההוא נגידו אתקרי מים רבים. בין דפגע לגבי ההוא רב משריין קאים לגביה, ולא יכיל לאעפכא ליה, ואעבר בהו עד דאעיל לגבי היכל אהב"ה.

על דא אמר שלמה, בסיום שבחיה, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה.

מים רבים: אלין מים עלאין דנגדין גו (ס"א מגו) טלא עלאה. ונהרות לא ישטפוה: אלין אינון נהרי אפרסמוןא דכנא, דאינון תליסר. ההוא ממנא איהו מלאכא דשליח מן קדם יי, ודא איהו רב משריין דקשיר פתרין למאריה, רזא אכתריא"ל, מעטר עטרין למאריה, בשמא גליפא מחקקא, יהוה יה צבאות.

בין דאעיל לגבי היכל (נ"א דאזיל וסליק תהוא) אהבה, אתער רחימו דנשיקין עלאין, דכתוב (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, למהוי נשיקין דרחימו עלאה כדקא יאות, ואינון נשיקין שירותא דאתערו דכל רחימו, ואתדבקותא וקשורא דלעילא. ובגין כך שירותא דתושבחתא דשירתא דא איהו ישקני.

מאן ישקני. ההוא דסתים גו סתימו עלאה. ואי תימא, סתימא דכל סתימין ביה תליין נשיקין ונשיק לתתא. תא חזי, סתימא דכל סתימין, לית מאן דידיע ליה, ואיהו גלי

ונושק למטה - בא וראה, נסתר כל הנסתרים אין מי שמכיר אותו, והוא גלה ממנו אור אחד דקין ונסתר שלא התגלה, רק בשביל אחד דקין שהתפשט

התעוררות של כל הסודות העליונים. והוא נסתר. לפעמים נסתר, לפעמים גלוי, ואף על גב שלא התגלה כלל. והתעוררות העליה של הנשיקות תלויים בו. ומתוך שהוא נסתר, ראשית התשפחת היא בדרך נסתר.

ואם בו תלויים, מה רוצה יעקב כאן, שהרי בו תלויות הנשיקות? אלא ודאי כך הוא. ישקני, אותו הנסתר למעלה. ובמה? באותה המרכבה (מנוחה) העליונה שכל הגונים תלויים ומתחברים בה. והו יעקב, כמו שאמרנו, דבקות להדבק במלך בבו שלו הוא. ועל זה כתוב מנשיקות פיהו.

כי טובים דודיך, חור לשמש שמאיר ללבנה מתוך האור של אותן מנורות עליונות, והוא נוטל את האור של כלם ומאיר ללבנה. ואותם נרות (נשיקות) עליונים, והוא נוטל האור של כלם ומאיר ללבנה. ואותם הנרות שמזדווגים בו, מאיזה מקום מאירים? חור ואמר מיין, מאותו יין המשמר, מאותו יין שהוא שמחת כל השמחות. ומיהו אותו היין שנותן חיים ושמחה לכל? זה אלהים חיים, יין שנותן חיים וחדוה לכל.

עוד מיין - מאותו שם שנקרא יהו"ה. זהו יין של שמחה, של אהבה, של רחמים, ומזה כלם מאירים ושמחים. באו החברים ונשקוהו בראשו. (בשהגיעו אל רבי שמעון, סדרו הדברים לפניו).

ככה רבי שמעון ואמר, ידעתי ודאי שרות קדושה עליונה מכשפשת (מנצנצת) בכס. אשרי הדור הזה, שהרי לא יהיה כדור הזה עד שיבא מלך המשיח,

מניה נהירו חד דקיק סתים, דלא אתגלי בר בחד שביל דקיק דאתפשט מגויה, ואיהו נהירו דנהיר לכלא. ודא אתערו דכל רזין עלאין. ואיהו סתים. לזמנין סתים, לזמנין אתגליא. ואף על גב דלא אתגליא כלל. ואתערו דסליקו דנשיקין ביה תליין. ומגו דאיהו סתים, שירותא דתושבחתא בארחה סתים איהו.

וא' ביה תליין מה בעי יעקב הכא, דהא ביה תליין נשיקין. אלא ודאי הכי הוא. ישקני, ההוא דסתים לעילא. ובמה. (דף קמ"ו ע"ב) ביה הוא רתיכא (נ"א בוצינא) עלאה, דכל גוונין תליין ומתחברין ביה. והאי איהו יעקב. כמה דאמרין, דביקותא לאתדפקא במלפא בכרא דיליה הוא. ועל דא כתיב (שיר השירים א) מנשיקות פיהו.

כי טובים דודיך, אהדר לגבי שמשא, דאנהיר לה לסיהרא, מגו נהירו דאינון בוצינין עלאין, ואיהו נטיל נהורא דכלהו, ואנהיר לסיהרא. ואינון בוצינין (נ"א נשיקין) עלאין, ואיהו נטיל נהורא דכלהו, ואנהיר לסיהרא ואינון בוצינין דמזדווגין ביה, מאן אתר נהרין. הדר ואמר מיין, מההוא יין דמנטרא, מההוא יין דאיהו חדוה דכל חדוון. ומאן איהו ההוא יין, דיהיב חיים וחדוה לכלא. דא אלהים חיים, יין, דיהיב חיים וחדוה לכלא.

הו מיין, מההוא שמא דאקרי יהו"ה, דא איהו יין דחדוה דרחימו דרחמי, ומן דא, כלהו נהירין וחדאן. אתו חבריא ונשיקו ליה ברישיה. (כד ממו לגבי רבי שמעון סדרו מילין קמיה).

ככה רבי שמעון, ואמר, ידענא ודאי דרוחא קדישא עלאה קא מכשפשא (ר"א מנצנצא) בכו, זכאה דרא דא, דהא לא

לא

יְהֵא כְדָרָא דָא, עַד זְמַנָּא דִּי יָתִי מְלָפָא מְשִׁיחָא.
דְּהָא אֲוֵרִייתָא אַתְהֵדְרַת לְעֵתִיקוּתָהּ. זְפָאִין
אֵינּוּן צְדִיקָא בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

וְזֹאת הַתְרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם. (שמות כה)
רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הַאי קָרָא אִוְקְמוּהָ,
וְרִזִּין דִּילִיָּהּ הָא אַתְמַר. אָבֵל (שש"א) רְזָא דְקָרָא
הָכִי אֲוֵרִיפְנָא, וְקִשְׁיִין קָרָאִי, דְּאִי אֵינּוּן בְּרִזָּא
דְּלִתְמָא קִשְׁיִין אַהֲדָדִי. וְאִי בְרִזָּא דְלַעֲיִלָּא לֹא
אֵינּוּן בְּנֵהִירוּ. (אֵלָא הָכִי הוּא) דְּבִר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה שְׁפִיר. תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי
קִשְׁיָא. וְזֹאת הַתְרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם
קִשְׁיָא וְדָא (כ"א וְדָא) כְּלָא, עֵילָא וְתַתָּא כַּחֲדָא.
אֲרָא הָכִי אִיהוּ, וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה. מָאֵן. בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. מֵאֵת כָּל אִישׁ: אֵלִין מְלֶאכִין
עֲלָאִין לְעֵילָא, בְּגִין דְּעֵלִיהוּן אִיהִי תְרוּמָה,
אַרְמוּתָא דְּאֵינּוּן אָרִימוּ לָהּ תְּדִיר לְגַבֵּי מְלָפָא
עֲלָאָה דְּהָא אֵינּוּן סְלִקִין לָהּ תְּדִיר, לְגַבֵּי
מְלָפָא עֲלָאָה. וְכַד יִשְׂרָאֵל זְפָאִין, אֵינּוּן נְטֻלִין
לָהּ מְנִיְהוּ, וְנַחֲתִין לָהּ לְתַתָּא, הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ.
וּמָאֵן אֵינּוּן. אֵינּוּן אַרְבַּע דְּאָרִימוּ לָהּ לְעֵילָא.
דְּהָהוּא לֵב אַתְרַעֵי כְּהוּ. וְהֵיא תְרוּמָה. אִיהִי
זְקָפָא עֲלֵיהוּ.

וְאִךָ עַל גַּב דְּאִיהִי קָיִמָא עֲלֵיהוּ, וּמְנַחָא
עַל גַּבֵּיהוּ. תִּקְחוּ: תִּסְבוּן לָהּ מְנִיְהוּ
לְנַחֲתָא לְתַתָּא. וּבְמָה. בְּזַמְנָא דָא, בְּאֵינּוּן
עוֹבְדֵין דְּכַשְׂרָאן, בְּצִלוֹתִין וּבְכַעוּתִין, לְמַעַבְד
פְּקוּדֵי אֲוֵרִייתָא. בְּהָהוּא זְמַנָּא, בְּאֵינּוּן
גְּוֹנִין דְּאִתְחַזְיִין לְתַתָּא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָּא,
בְּאֵינּוּן פּוֹלְחִין (אֲחֵרִיין) וְאֵינּוּן גְּוֹנִין אֲמֻשְׁכָּאן
לְתַתָּא הֵהוּא אַרְמוּתָא, וְנִצְחָן גְּוֹנִין דְּלִתְמָא,
לְאֵינּוּן גְּוֹנִין דְּלַעֲיִלָּא, וּמֻשְׁכִין לֹזן גְּוֹנִין
אֵלִין, לְגְּוֹנִין עֲלָאִין, וְעֵיילִין אֵלִין בְּאֵלִין,

שְׁהִרֵי הַתּוֹרָה חוֹזְרֵת לִישְׁנָה.
אֲשֶׁרֵי הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא.

וְזֹאת הַתְרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם.
רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, פְּסוּק זֶה
פְּרָשׁוּהוּ, וְסוּדוֹת שְׁלוֹ הַרִי נְאֻמְרוּ.
אָבֵל (שש"א) סוּד הַכְּתוּב כִּף לְמִדְּנוּ,
וְהַפְּסוּקִים קָשִׁים, שְׁאֵם הֵם בְּסוּד
שְׁלִמְטָה - קָשִׁים זֶה עַל זֶה, וְאִם
הֵם בְּסוּד שְׁלִמְעֵלָה - אֵינִים שְׂאֵם.
(אֵלָא כִּף הוּא) דְּבִר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה - יִפְה. תִּקְחוּ אֶת
תְּרוּמַתִּי - קִשְׁה. וְזֹאת הַתְרוּמָה
אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם - קִשְׁה, וְזֶה
(וְדָא) הַכָּל, מְעֵלָה וּמְטָה כְּאָחֵד.
אֲרָא כִּף הוּא: וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה
- מִי? בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מֵאֵת כָּל אִישׁ
- אֵלָהּ מְלֶאכִים עֲלִיוֹנִים לְמַעֲלָה,
מִשׁוּם שְׁעֲלֵיהֶם הִיא תְרוּמָה,
הַרְמָה שְׁהֵם מְרִימִים אוֹתָהּ תְּמִיד
לְמַלְךְ הָעֲלִיּוֹן, שְׁהִרֵי הֵם מְעֵלִים
אוֹתָהּ תְּמִיד לְמַלְךְ הָעֲלִיּוֹן.
וּכְשִׁיִּשְׂרָאֵל צְדִיקִים, הֵם לוֹקְחִים
אוֹתָהּ מֵהֶם וּמוֹרִידִים אוֹתָהּ
לְמְטָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב מֵאֵת כָּל אִישׁ
אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ. וּמִי הֵם? אוֹתָם
הָאֲרַבְעָה שְׁהִרִימוּ אוֹתָהּ לְמַעֲלָה,
שְׂאוֹתוֹ לֵב הַתְּרַצָּה בְּהֵם. וְאוֹתָהּ
תְרוּמָה הִיא זְקוּפָה עֲלֵיהֶם.

וְאִךָ עַל גַּב שְׁהִיא עוֹמְדַת עֲלֵיהֶם
וּמְנַחַת עַל גַּבֵּיהֶם - תִּקְחוּ, תִּקְחוּ
אוֹתָהּ מֵהֶם לְהוֹרִידָהּ לְמְטָה.
וּבְמָה? בְּזִמְן הַזֶּה - בְּאוֹתָם
מְעֵשִׂים כְּשִׁרִים, בְּתַפְלוֹת
וּבְכַעוּת, לְעֵשׂוֹת מְצוֹת
הַתּוֹרָה. בְּאוֹתוֹ זִמְן - בְּאוֹתָם
גְּוִיִּים הַנְּרָאִים לְמְטָה כְּמוֹ
שְׁלִמְעֵלָה, בְּאוֹתָן עֲבוּדוֹת (אֲחֵרוֹת).
וְאוֹתָם גְּוִיִּים מוֹשְׁכִים לְמְטָה
אוֹתָהּ הַתְרוּמָה, וּמְנַצְחִים הַגְּוִיִּים
שְׁלִמְטָה אֶת אוֹתָם הַגְּוִיִּים
שְׁלִמְעֵלָה, וּמוֹשְׁכִים אוֹתָם

וְאִתְעֵבִירוּ אֵלִין גּוֹפָא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל

ערוץ
הזוהר
העולמי

קול הזוהר
0722-990044

"תיבת נח" של הרשב"י

לראשונה בהסטוריה היהודית!
יאכטה בלב ים

המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!

עם ישראל מודה לתורם האוניה
ויזכה להצלחה מרובה ולביטול גזירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה
שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייג עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 0548-436784

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, לזיווג הגון, לרפו"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפריסת תשלומים.